

at man nu ogsaa i Højesteret mener, at det er klarest at slaa fast, at de og de Sager hører under Landsretterne og de øvrige under Underretterne, og det kan vi fra vor Side ikke have noget imod. Det forekommer mig blot, at man her har lagt for mange Sager ind under Landsretterne, Sager, som maatte kunne afgøres af Underdommerne, saaledes at man ikke forøgede Landsrettens Arbejde mere end strengt nødvendigt, og saaledes at der stadig blev nogen Virksomhed tilbage for Underdommerne.

Jeg tænker navnlig paa Tilstaaelsessagerne, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var noget inde paa. Jeg mener, at Tilstaaelsessager i al Almindelighed godt kan blive ved Underretterne; jeg ser ikke nogen Grund til, at de skal ind for Landsretterne og eventuelt for Nævninger. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet tænkte paa det Tilfælde, at en ung Pige havde gjort sig skyldig i Barnemord under mange formildende Omstændigheder og blev frifundet af Nævningerne. Ja, jeg for mit Vedkommende mener, saaledes som man saa Sagen offentligt refereret, at vedkommende burde have været dømt, og saa maatte det overlades til Benaadningsmyndighederne at gribe ind, og jeg ser oven i Købet saaledes paa det, at faar man mange af den Slags Sager, vil det være uheldigt for Nævningeinstitutionen. Den ærede Ordfører var inde paa alt det, som jeg godt kan anse for formildende Omstændigheder, men dem har man Benaadningsinstitutionen til at tage Hensyn til; for øvrigt vil ogsaa det nye Straffelovsforslag være godt i den Henseende, idet Strafferammerne her bliver mere flydende og Straffen kan gaa længere ned. Men, som sagt, jeg synes nok, at disse Sager i større Udstrækning kunde blive hos Underdommerne.

Endvidere foreslaar den højtærede Minister, at visse Forbrydelser begaaede af professionelle Forbrydere skal behandles for Landsretten, naar Straffen overskrider en vis Størrelse. Jeg synes, dette er forkert. Ogsaa de Sager, hvor det drejer sig om professionelle Forbrydere, mener jeg i stor Udstrækning kan forblive hos Underretterne, saaledes at Landsretten ikke skal bebyrdes med dem. Selve det store Hovedspørgsmaal, om vedkommende Mand er skyldig eller ikke, kommer ikke her i den Grad frem, som naar Talen er om en Mand, der dømmes første Gang eller maaske anden Gang. Naar Talen er om ligefrem professionelle Forbrydere, ser jeg ikke, at det er nødvendigt at gaa bort fra Underdommerne. Man maa huske paa, at er Manden

ikke tilfreds med Underretsdommen, kan denne appelleres til Landsretten.

Tendensen til at tage flere og flere Sager bort fra Underdommerne, som i Forvejen ikke er overbebyrdede, og lægge dem over til Landsretten, som mere er overbebyrdet, synes mig at være forkert. Jeg ved, at man fra Universitetets Side har været noget betænkelig, naar vedkommende selv ønskede Sagen afgjort ved Underretten, om det ikke var noget farligt, og at man derfor har foreslaaet, at 2 Meddomsmænd kan komme til at deltage. Jeg tror imidlertid ikke, man kan komme ind paa Meddomsmænd som et Forsøg allerede her; Tiden vil maaske føre dertil, men at begynde nu tror jeg er for tidligt.

Dette var nogle mere spredte Bemærkninger til Bestemmelser i Lovforslaget, som vi selvfølgelig maa drøfte nærmere i Udvalget, men i al Almindelighed er jeg altsaa enig med Justitsministeren i, at de fleste af disse Regler maa vi se at faa gennemført. Jeg kommer nu til visse mere almindelige Spørgsmaal.

Der er for det første Spørgsmaalet, om Søndre Landsret bør opretholdes. Jeg er ligesom den højtærede Minister en Tilhænger af at opretholde Søndre Landsret, og jeg er det ikke alene ud fra den Betragtning, at Umiddelbarhedsprincippet kræver saa mange Landsretter som muligt, for hvis man udelukkende lagde Vægt paa den Betragtning, maatte man konsekvent gaa noget videre og eventuelt ogsaa oprette Landsretter enkelte andre Steder, men naar jeg holder paa Søndre Landsret, er det ogsaa af rent nationale Grunde. Jeg mener ikke, vi kan gaa bort fra en Landsret med Sæde i Sønderborg. Det vil være alt for uheldigt, om man saa faa Aar efter Genforeningen ophævede Søndre Landsret. Folk dernede maa have en nogenlunde let Adgang til Domstolene. Det vil være alt for haardt, om de skulde være tvunget til at rejse til Viborg i maaske ubetydelige Sager. Det er ganske naturligt og selvfølgelig, at der er en Landsret, som man dernede kan tage sin Tilflugt til.

Jeg havde i sin Tid tænkt at udvide Søndre Landsrets Omraade ved at tage noget med af Vejle Amt og Ribe Amt; den Vej, som Ministeren gaar, var i sin Tid tænkt som et Kompromis. Jeg vilde under Hensyn til det ønskelige i at slette den gamle Kongeaa-Grænse anse det for heldigt at drage Sager fra Egne Nord for Kongeaaen ind under Søndre Landsret; men naar det vækker saa meget lokalt Anstød, saa er det naturligt, at man siger, saa holder